

În al doilea rând, Tribunalul a declarat în mod eronat că o marcă națională anterioară – marca de certificare națională în această cauză – era în totalitate lipsită de caracter distinctiv pentru a distinge produsele care erau certificate de cele care nu erau certificate, a considerat în mod eronat că marca este descriptivă și generică, a subminat în mod eronat protecția națională a mărcii naționale și în mod eronat a pus sub semnul întrebării în cadrul procedurii de opoziție de pe rolul EUIPO validitatea respectivei mărci.

În al treilea rând, Tribunalul a săvârșit o eroare la compararea mărcilor și în aprecierea riscului de confuzie. Acesta a abordat chestiunile menționate în mod eronat, ca și cum marca anterioară ar fi fost o marcă ce indică proveniența, în loc de o marcă de certificare. Acesta nu i-a recunoscut mărcii anterioare caracterul distinctiv ca marcă de certificare, de exemplu, ca în cazul produselor distinctive care în fapt respectau standardele mărcii de certificare și erau în fapt fabricate de producători autorizați de titularul mărcii de certificare. Tribunalul nu a luat în considerare nici modul în care mărcile de certificare sunt folosite în mod normal (de exemplu, întotdeauna împreună cu un nume, o marcă sau un logo cu caracter distinctiv). Tribunalul nu a luat în considerare înțelesul și importanța mărcii Uniunii contestate, în special prin faptul că nu a analizat dacă elementul „HALLOUMI” avea un caracter distinctiv independent în cadrul mărcii ulterioare ca un semn care indica, în mod contrar situației de fapt, că produsele acoperite de marca Uniunii contestate erau certificate.

În al patrulea rând, Tribunalul nu a luat în considerare prevederile și jurisprudența națională în ceea ce privește domeniul de aplicare și efectele mărcilor de certificare naționale. Condițiile și modalitățile legislațiilor statelor membre cu privire la mărcile de certificare nu au fost armonizate în temeiul Directivei 89/104 ⁽¹⁾ sau al Directivei 2008/95 ⁽²⁾ privind mărcile și, cu toate acestea, Regulamentul privind marca Uniunii Europene prevede că astfel de mărci naționale pot constitui temeiul unor drepturi anterioare care se opun înregistrării mărcilor Uniunii. Astfel de drepturi ar trebui analizate în lumina jurisprudenței naționale și a prevederilor naționale, prin analogie cu diferitele drepturi naționale la care se referă articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul privind marca Uniunii Europene (drepturi care de asemenea nu sunt armonizate și ale căror natură, domeniu de aplicare și efect variază mult de la un stat membru la altul).

⁽¹⁾ Prima Directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92).

⁽²⁾ Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (LO 2008, L 299, p. 25).

Recurs introdus la 24 septembrie 2018 de Republica Cipru împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) din 13 iulie 2018 în cauza T-847/16, Republica Cipru/EUIPO

(Cauza C-609/18 P)

(2019/C 93/32)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Republica Cipru (reprezentanți: S. Malynicz QC, Barrister, V. Marsland, Solicitor)

Celelalte părți din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, Pancyprian Organisation of Cattle Farmers (P.O.C.F) Public Ltd.

Concluziile

Recurenta solicită Curții:

- admiterea recursului împotriva hotărârii pronunțate de Tribunal în cauza T-847/16, Republica Cipru/EUIPO, și a acțiunii în anulare;
- obligarea Oficiului și a intervenientei la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de recurentă.

Motivele și principalele argumente

În primul rând, Tribunalul a săvârșit o eroare considerând că în mod corect camera de recurs a transpus concluziile din hotărârile anterioare ale Tribunalului pronunțate în cauzele conexe T-292/14 și T-293/14 (XΑΑΛΟΥΜΙ și HALLOUMI) și în cauza T-534/10 (HELLIM) în prezenta cauză. Respectivul cauze nu se refereau la mărci de certificare, ci la diferite tipuri de mărci, mai exact mărci obișnuite ale UE și, respectiv, mărci colective ale UE. Funcția esențială a unor asemenea mărci este de a fi o indicație a provenienței comerciale a produselor (o pluralitate de comercianți legați prin apartenența la o asociație în cazul unei mărci colective). Dimpotrivă, mărcile de certificare nu au funcția esențială de indicare a provenienței, ci de distingere a unei clase de produse, mai exact produse care sunt certificate pentru faptul că respectă și au fost autorizate să fie fabricate în temeiul reglementărilor care permit utilizarea mărcii de certificare HALLOUMI. În plus, publicul relevant din hotărârile precedente ale Tribunalului era diferit de publicul relevant din prezenta cauză.

În al doilea rând, Tribunalul a declarat în mod eronat că o marcă națională anterioară – marca de certificare națională în această cauză – era în totalitate lipsită de caracter distinctiv pentru a distinge produsele care erau certificate de cele care nu erau certificate, a considerat în mod eronat că marca este descriptivă și generică, a subminat în mod eronat protecția națională a mărcii naționale și în mod eronat a pus sub semnul întrebării în cadrul procedurii de opoziție de pe rolul EUIPO validitatea respectivei mărci.

În al treilea rând, Tribunalul a săvârșit o eroare la compararea mărcilor și în aprecierea riscului de confuzie. Acesta a abordat chestiunile menționate în mod eronat, ca și cum marca anterioară ar fi fost o marcă ce indică proveniența, în loc de o marcă de certificare. Acesta nu i-a recunoscut mărcii anterioare caracterul distinctiv ca marcă de certificare, de exemplu, ca în cazul produselor distinctive care în fapt respectau standardele mărcii de certificare și erau în fapt fabricate de producători autorizați de titularul mărcii de certificare. Tribunalul nu a luat în considerare nici modul în care mărcile de certificare sunt folosite în mod normal (de exemplu, întotdeauna împreună cu un nume, o marcă sau un logo cu caracter distinctiv). Tribunalul nu a luat în considerare înțelesul și importanța mărcii Uniunii contestate, în special prin faptul că nu a analizat dacă elementul „HALLOUMI” avea un caracter distinctiv independent în cadrul mărcii ulterioare ca un semn care indica, în mod contrar situației de fapt, că produsele acoperite de marca Uniunii contestate erau certificate.

În al patrulea rând, Tribunalul nu a luat în considerare prevederile și jurisprudența națională în ceea ce privește domeniul de aplicare și efectele mărcilor de certificare naționale. Condițiile și modalitățile legislațiilor statelor membre cu privire la mărcile de certificare nu au fost armonizate în temeiul Directivei 89/104 ⁽¹⁾ sau al Directivei 2008/95 ⁽²⁾ privind mărcile și, cu toate acestea, Regulamentul privind marca Uniunii Europene prevede că astfel de mărci naționale pot constitui temeiul unor drepturi anterioare care se opun înregistrării mărcilor Uniunii. Astfel de drepturi ar trebui analizate în lumina jurisprudenței naționale și a prevederilor naționale, prin analogie cu diferitele drepturi naționale la care se referă articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul privind marca Uniunii Europene (drepturi care de asemenea nu sunt armonizate și ale căror natură, domeniu de aplicare și efect variază mult de la un stat membru la altul).

⁽¹⁾ Prima Directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92).

⁽²⁾ Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (LO 2008, L 299, p. 25).

Recurs introdus la 25 septembrie 2018 de ClientEarth împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 11 iulie 2018 în cauza T-644/16, ClientEarth/Comisia

(Cauza C-612/18 P)

(2019/C 93/33)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: ClientEarth (reprezentanți: O. W. Brouwer, advocaat, N. Frey, Solicitor, E. N. M. Raedts, advocaat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană